

CONCLUZIILE AVOCATULUI GENERAL

JÁN MAZÁK

prezentate la 16 septembrie 2010¹

I — Introducere

1. Prin Ordonanța din 14 februarie 2008, primită la Curte la 20 martie 2008, Bundesgerichtshof (Curtea Federală de Justiție) (Germania) a adresat Curții, în temeiul articolului 234 CE, o cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare privind interpretarea Regulamentului (CE) nr. 510/2006 al Consiliului din 20 martie 2006 privind protecția indicațiilor geografice și a denumirilor de origine ale produselor agricole și alimentare² (denumit în continuare „Regulamentul nr. 510/2006”).

2. Cererea a fost formulată în cadrul unui proces între Bayerischer Brauerbund eV (denumită în continuare „Bayerischer Brauerbund”) și Bavaria NV (denumită în continuare „Bavaria”) privind dreptul societății Bavaria de a continua să beneficieze de protecție și să utilizeze în Germania o marcă internațională care conține cuvântul „Bavaria”, având în vedere că denumirea „Bayerisches Bier” a fost înregistrată cu începere de la 5 iulie 2001 ca indicație geografică protejată (denumită în continuare „IGP”) în temeiul Regulamentului (CE) nr. 1347/2001 al Consiliului din 28 iunie 2001 de completare a anexei la Regulamentul (CE) nr. 1107/96 al Comisiei privind

înregistrarea indicațiilor geografice și a denumirilor de origine în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 17 din Regulamentul (CEE) nr. 2081/92 al Consiliului³ (denumit în continuare „Regulamentul nr. 1347/2001”).

3. Instanța de trimitere urmărește, în esență, să se stabilească modul în care trebuie determinat, în cazul unui conflict între IGP și marcă, dacă IGP „Bayerisches Bier” este anterioară în raport cu marca deținută de Bavaria, cu consecința că protecția mărcii respective poate fi înlăturată.

4. În acest sens, instanța de trimitere dorește să afle care sunt dispozițiile de drept comunitar ce reglementează conflictul dintre o marcă și o IGP, precum „Bayerisches Bier”, care a fost înregistrată potrivit procedurii „simplificate” prevăzute la articolul 17 din Regulamentul (CEE) nr. 2081/92 al Consiliului din 14 iulie 1992 privind protecția indicațiilor geografice și a denumirilor de origine ale produselor agricole și alimentare⁴ (denumit în continuare „Regulamentul nr. 2081/92”) și, mai precis, data relevantă pentru stabilirea anteriorității respectivei IGP.

1 — Limba originală: engleza.

2 — JO L 93, p. 12, Ediție specială, 03/vol. 71, p. 114.

3 — JO L 182, p. 3, Ediție specială, 03/vol. 38, p. 128.

4 — JO L 208, p. 1.

5. Prezenta cauză este strâns legată și, parțial, se suprapune cu Hotărârea din 2 iulie 2009, Bavaria și Bavaria Italia (C-343/07)⁵, cauză în care am prezentat concluziile noastre la 18 decembrie 2008.

8. Procedura normală de înregistrare a unei DOP sau a unei IGP este reglementată de articolele 5, 6 și 7 din Regulamentul nr. 2081/92. Articolul 6 alineatul (2) din acest regulament prevede:

II — Cadrul juridic

A — Regulamentul nr. 2081/92

6. Regulamentul nr. 2081/92 stabilește un cadru de norme comunitare prin care se urmărește protejarea denumirilor de origine și a indicațiilor geografice înregistrate pentru anumite produse agricole și alimentare în situațiile în care există o legătură între caracteristicile produsului alimentar și originea sa geografică. Acest regulament stabilește un sistem de înregistrare la nivel comunitar a indicațiilor geografice și a denumirilor de origine, care le conferă protecție în toate statele membre.

7. Regulamentul nr. 2081/92 prevede atât o procedură normală, cât și o procedură simplificată de înregistrare a unei denumiri de origine protejate (denumită în continuare „DOP”) sau a unei IGP.

„Dacă, ținând cont de dispozițiile alineatului (1), Comisia constată că denumirea întrunește condițiile pentru obținerea protecției, aceasta va publica în *Jurnalul Oficial al [Uniunii] Europene* numele și adresa solicitantului, denumirea produsului, principalele elemente ale cererii, referirile la dispozițiile naționale care reglementează prepararea, producerea sau fabricarea produsului și, dacă este cazul, considerațiile aflate la baza concluziilor sale.” [traducere neoficială]

9. Procedura simplificată de înregistrare a IGP sau a DOP, aplicabilă denumirilor deja existente la data intrării în vigoare a Regulamentului nr. 2081/92, este reglementată de articolul 17 din acest regulament, care prevede următoarele:

„(1) În termen de șase luni de la intrarea în vigoare a prezentului regulament, statele membre comunică Comisiei denumirile protejate legal sau, în statele membre unde nu există un sistem de protecție, denumirile consacrate prin uzanță pe care acestea doresc să le înregistreze în temeiul prezentului regulament.

5 — Rep., p. I-5491.

(2) În conformitate cu procedura prevăzută la articolul 15, Comisia înregistrează denumirile prevăzute la alineatul (1), care sunt în conformitate cu articolele 2 și 4. Articolul 7 nu se aplică. Totuși, denumirile generice nu se înregistrează.

Mărcile înregistrate contrar dispozițiilor primului paragraf sunt anulate.

(3) Statele membre pot menține protecția națională a denumirilor comunicate în conformitate cu alineatul (1) până la data luării unei decizii cu privire la înregistrare.” [traducere neoficială]

Prezentul alineat se aplică, de asemenea, atunci când cererea de înregistrare a unei mărci a fost depusă înainte de data publicării cererii de înregistrare prevăzută la articolul 6 alineatul (2), cu condiția ca această publicare să fi fost făcută înainte de înregistrarea mărcii.

10. Articolul 13 din Regulamentul nr. 2081/92 delimitează întinderea protecției conferite denumirilor înregistrate.

(2) În conformitate cu dreptul comunitar, utilizarea unei mărci care corespunde uneia dintre situațiile prevăzute la articolul 13, înregistrată cu bună-credință înainte de data depunerii cererii de înregistrare a denumirii de origine sau a indicației geografice, poate continua fără a aduce atingere înregistrării unei denumiri de origine sau a unei indicații geografice, dacă nu există motive temeinice de anulare sau de revocare a mărcii, așa cum se prevede la articolul 3 alineatul (1) literele (c) și (g) și, respectiv, la articolul 12 alineatul (2) litera (b) din Directiva 89/104/CEE a Consiliului din 21 decembrie 1988 de apropiere a legislațiilor statelor membre cu privire la mărci [...]

11. Articolul 14 din Regulamentul nr. 2081/92 reglementează relația dintre DOP sau IGP, pe de o parte, și mărci, pe de altă parte. În versiunea inițială, acesta prevede:

„(1) În cazul în care o denumire de origine sau o indicație geografică este înregistrată în conformitate cu prezentul regulament, cererea de înregistrare a unei mărci care corespunde uneia dintre situațiile menționate la articolul 13 și privind același tip de produs va fi refuzată, cu condiția ca cererea de înregistrare a mărcii să fi fost depusă după data publicării prevăzute la articolul 6 alineatul (2).

(3) O denumire de origine sau o indicație geografică nu se înregistrează atunci când, având în vedere renumele mărcii, notorietatea și durata de utilizare a acesteia, înregistrarea este de natură să inducă în eroare consumatorul cu privire la identitatea adevărată a produsului.” [traducere neoficială]

B — *Regulamentul nr. 692/2003*

12. Articolul 14 din Regulamentul nr. 2081/92 a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 692/2003 al Consiliului⁶, care a intrat în vigoare la 24 aprilie 2003.

13. Considerentul (11) al Regulamentului nr. 692/2003 prevede în această privință:

„Articolul 24.5 din [Acordul privind aspectele comerciale ale drepturilor de proprietate intelectuală] urmărește nu numai mărcile înregistrate sau pe cele care au fost depuse, ci și cazurile mărcilor care pot fi dobândite prin utilizare, anterior datei de referință prevăzute, în special anterior datei de la care este protejată denumirea în țara de origine. Prin urmare, se impune modificarea articolului 14 alineatul (2) din Regulamentul nr. 2081/92: data de referință prevăzută în acesta ar deveni data de la care este protejată denumirea în țara de origine sau în cea în care a fost depusă cererea de înregistrare a indicației geografice sau a denumirii de origine, după cum este vorba despre o denumire care intră în domeniul de aplicare al articolului 17, respectiv în cel al articolului 5 din regulamentul menționat; în plus față de articolul 14.1, data de referință ar deveni cea a depunerii cererii de înregistrare în locul datei primei publicări.” [traducere neoficială]

6 — Regulamentul din 8 aprilie 2003 de modificare a Regulamentului (CEE) nr. 2081/92 privind protecția indicațiilor geografice și a denumirilor de origine ale produselor agricole și alimentare (JO L 99, p. 1).

14. Articolul 14 alineatul (1) din Regulamentul nr. 2081/92, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul nr. 692/2003, prevede:

„Atunci când denumirea de origine sau indicația geografică este înregistrată în conformitate cu prezentul regulament, cererea de înregistrare a unei mărci care corespunde uneia dintre situațiile menționate la articolul 13 și care se referă la un produs de același tip este refuzată dacă această cerere de înregistrare a mărcii este prezentată după data depunerii la Comisie a cererii de înregistrare a denumirii de origine sau a indicației geografice.

Mărcile înregistrate contrar dispozițiilor de la primul paragraf se anulează.” [traducere neoficială]

15. Mai mult, procedura simplificată prevăzută la articolul 17 din Regulamentul nr. 2081/92 a fost abrogată prin Regulamentul nr. 692/2003. În această privință, considerentul (13) al acestui regulament prevede:

„Procedura simplificată prevăzută la articolul 17 din Regulamentul [...] nr. 2081/92 privind înregistrarea denumirilor existente, protejate sau consacrate prin utilizarea în statele membre nu prevede dreptul de opoziție. Din considerente de securitate juridică și de transparență, aceasta trebuie să fie eliminată. De asemenea, pentru asigurarea coerenței, trebuie să se elimine perioada tranzitorie de cinci ani prevăzută la articolul 13 alineatul (2), referitoare la denumirile înregistrate în

temeiul dispoziției respective, fără a se aduce atingere totuși epuizării perioadei tranzitorii menționate, cu privire la denumirile deja înregistrate în cadrul articolului 17 menționat anterior.” [traducere neoficială]

16. Punctul 15 al articolului 1 din Regulamentul nr. 692/2003 prevede:

„Articolul 13 alineatul (2) și articolul 17 [din Regulamentul nr. 2081/92] se elimină. Totuși, dispozițiile articolelor respective continuă să se aplice denumirilor înregistrate sau celor a căror înregistrare a fost solicitată în temeiul procedurii prevăzute la articolul 17, înainte de intrarea în vigoare a prezentului regulament.” [traducere neoficială]

C — *Regulamentul nr. 510/2006*

17. Regulamentul nr. 2081/92, cel mai recent modificat prin Regulamentul (CE) nr. 806/2003 al Consiliului din 14 aprilie 2003⁷, a fost în cele din urmă înlocuit prin Regulamentul nr. 510/2006, care a intrat în vigoare la 31 martie 2006.

⁷ — Regulamentul de adaptare la Decizia 1999/468/CE a dispozițiilor privind comitetele care asistă Comisia în exercitarea competențelor de executare prevăzute de actele Consiliului adoptate în conformitate cu procedura de consultare (majoritate calificată) (JO 2003, L 122, p. 1, Ediție specială, 01/vol. 4, p. 126).

18. Considerentul (19) al Regulamentului nr. 510/2006 prevede:

„Denumirile înregistrate deja în conformitate cu Regulamentul [...] nr. 2081/92 [...] la data intrării în vigoare a prezentului regulament trebuie să beneficieze în continuare de protecția prevăzută de prezentul regulament și să fie incluse automat în registru. Este necesar, de asemenea, să se prevadă măsuri tranzitorii aplicabile cererilor de înregistrare primite de Comisie înainte de intrarea în vigoare a prezentului regulament.”

19. Articolul 14 din Regulamentul nr. 510/2006, intitulat „Relațiile între mărci, denumiri de origine și indicații geografice”, prevede:

„(1) În cazul în care o denumire de origine sau o indicație geografică este înregistrată în conformitate cu prezentul regulament, cererea de înregistrare a unei mărci care corespunde uneia din situațiile prevăzute la articolul 13 și care se referă la aceeași clasă de produse se refuză atunci când cererea de înregistrare a mărcii este prezentată după data depunerii cererii de înregistrare la Comisie.

Mărcile înregistrate cu încălcarea primului paragraf se anulează.

[...]”

III — Situația de fapt, procedura și întrebările preliminare

20. Bayerischer Brauerbund este o asociație germană având drept scop protecția intereselor comune ale producătorilor de bere bavarezi. Potrivit unui certificat emis de Amtsgericht München (Tribunalul de Primă Instanță din München), statutul său datează din 7 decembrie 1917. Bayerischer Brauerbund este titulara mărcilor colective înregistrate „Genuine Bavarian Beer” (din 1958), „Bayrisch Bier” și „Bayerisches Bier” (din 1968), precum și „Reinheitsgebot seit 1516 Bayrisches Bier” (din 1985).

21. Bavaria este o societate comercială olandeză de producere a berii care operează pe piața internațională. Denumită anterior „Firma Gebroeders Swinkels”, această societate a început să utilizeze cuvântul „Bavaria” în 1925 și l-a integrat în denumirea sa în 1930. Bavaria este titulara mai multor mărci și elemente figurative înregistrate care conțin cuvântul „Bavaria”. Datele de înregistrare cuprind anii 1947, 1971, 1982, 1991, 1992 și 1995. Protecția unora dintre aceste mărci a fost refuzată în Germania în 1973, în 1992 și în 1993.

22. Denumirea „Bayerisches Bier” a făcut obiectul unor acorduri bilaterale privind protecția indicațiilor geografice, a denumirilor de origine și a altor denumiri geografice între Republica Federală Germania, pe de o parte, și Republica Franceză (1961), Republica Italiană (1963), Republica Elenă (1964),

Confederația Elvețiană (1967) și Regatul Spaniei (1970), pe de altă parte.

23. La 28 septembrie 1993, Bayerischer Brauerbund, de comun acord cu asociațiile Münchener Brauereien eV și Verband Bayerischer Ausfuhrbrauereien eV, a adresat guvernului german o cerere de înregistrare a „Bayerisches Bier” ca IGP potrivit procedurii „simplificate” prevăzute la articolul 17 din Regulamentul nr. 2081/92.

24. La 20 ianuarie 1994, guvernul german a comunicat Comisiei, în temeiul articolului 17 alineatul (1) Regulamentul nr. 2081/92, cererea de înregistrare a „Bayerisches Bier” ca IGP potrivit procedurii simplificate.

25. A existat un schimb de informații considerabil între Comisie și autoritățile germane vizând completarea dosarului, acesta fiind considerat complet la 20 mai 1997. Versiunea finală a caietului de sarcini a fost comunicată Comisiei prin scrisoarea din 28 martie 2000.

26. Cele două proiecte de regulament prezentate de Comisie pentru înregistrarea „Bayerisches Bier” ca IGP au fost dezbătute de mai multe ori în cadrul Comitetului de reglementare a indicațiilor geografice și a denumirilor de origine (denumit în continuare „Comitetul”). Aceste dezbateri au vizat, printre

alte, existența unor mărci care conțineau de asemenea termenul „Bayerisches Bier” sau traduceri ale acestuia.

27. Cu toate acestea, întrucât nu s-a întrunit cvorumul prevăzut la articolul 15 alineatul (2) din Regulamentul nr. 2081/92, Comitetul nu a putut emite un aviz în termenul prevăzut. În consecință, Comisia a transformat proiectul său în propunere de regulament al Consiliului, care a adoptat ulterior Regulamentul nr. 1347/2001 ce înregistrează „Bayerisches Bier” ca IGP.

28. După procese similare în alte state membre ulterioare acestei înregistrări, Bayerischer Brauerbund a formulat acțiune la Landgericht München (Tribunalul Regional din München) solicitând pronunțarea unei hotărâri prin care Bavaria să fie obligată să își retragă una dintre mărcile sale internaționale, respectiv marca internațională nr. 645 349 (denumită în continuare „marca Bavaria”), protejată în Germania, care beneficiază de anterioritate începând de la 28 aprilie 1995.

29. Landgericht München a admis acțiunea. Apelul declarat de Bavaria împotriva acestei hotărâri a fost respins de Oberlandesgericht München.

30. Bundesgerichtshof trebuie să statueze asupra problemei de drept invocate în recursul formulat de Bavaria împotriva

acestei hotărâri, prin care se solicită respingerea acțiunii având ca obiect eliminarea protecției mărcii sale în măsura în care este înregistrată pentru bere.

31. Potrivit instanței de trimitere, soluția din acțiunea principală depinde de validitatea Regulamentului nr. 1347/2001, care a fost deja analizată în Hotărârea Bavaria și Bavaria Italia⁸, de aspectul dacă IGP „Bayerisches Bier” beneficiază de anterioritate în sensul articolului 14 alineatul (1) din Regulamentul nr. 510/2006 în relație cu marca deținută de Bavaria, precum și de aspectul dacă această marcă poate coexista cu o IGP în conformitate cu articolul 14 alineatul (2) din Regulamentul nr. 510/2006.

32. Mai precis, în ceea ce privește problema anteriorității IGP, instanța de trimitere remarcă faptul că este îndeplinită condiția prevăzută la articolul 14 alineatul (1) din Regulamentul nr. 510/2006, dat fiind că cererea de înregistrare a „Bayerisches Bier” ca IGP a fost primită de Comisie la 20 ianuarie 1994, în timp ce marca deținută de Bavaria beneficiază de anterioritate numai începând de la 28 aprilie 1995. Aceeași concluzie rezultă din articolul 14 alineatul (1) din Regulamentul nr. 2081/92, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul nr. 692/2003.

33. Cu toate acestea, instanța de trimitere are rezerve în privința aplicabilității acestei

⁸ — Citată la nota de subsol 5.

norme în măsura în care, pentru stabilirea anteriorității, articolul 14 alineatul (1) din versiunea inițială a Regulamentului nr. 2081/92 nu se referă la data depunerii cererii, ci la data publicării prevăzute la articolul 6 alineatul (2) din același regulament, care nu are totuși loc în procedura simplificată conform articolului 17. Problema este, așadar, ce dispoziție reglementează anterioritatea unei IGP înregistrate potrivit procedurii simplificate prevăzute la articolul 17 din Regulamentul nr. 2081/92 și, în special, ce dată este relevantă pentru stabilirea anteriorității.

34. În acest context, Bundesgerichtshof a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții o cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare cu privire la următoarele întrebări:

„1) Articolul 14 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 510/2006 este aplicabil în cazul în care indicația protejată a fost legal înregistrată potrivit procedurii simplificate prevăzute la articolul 17 din Regulamentul (CEE) nr. 2081/92 din 14 iulie 1992 privind protecția indicațiilor geografice și a denumirilor de origine ale produselor agricole și alimentare?

2) a) În cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare: ce dată trebuie avută în vedere pentru a aprecia anterioritatea indicației geografice protejate în sensul articolului 14 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 510/2006?

b) În cazul unui răspuns negativ la prima întrebare: care este dispoziția ce reglementează conflictul dintre o indicație geografică legal înregistrată potrivit procedurii simplificate prevăzute la articolul 17 din Regulamentul (CEE) nr. 2081/92 și o marcă și care sunt criteriile pentru a stabili anterioritatea unei indicații geografice protejate?

3) Dispozițiile naționale privind protecția indicațiilor geografice pot fi aplicate în eventualitatea în care indicația «Bayerisches Bier» îndeplinește condițiile de înregistrare prevăzute de Regulamentul (CEE) nr. 2081/92 și de Regulamentul (CE) nr. 510/06, dar Regulamentul (CE) nr. 1347/2001 nu este valid?”

IV — Analiză juridică

A — *Considerații introductive*

35. Ar trebui remarcat în prealabil că a treia întrebare a fost adresată, astfel cum rezultă în mod clar din modul de redactare a acesteia și din ordonanța de trimitere, în eventualitatea că Regulamentul nr. 1347/2001 – în temeiul căruia a fost înregistrată denumirea „Bayerisches Bier” ca IGP – este invalidat ca urmare a hotărârii preliminare pronunțate în cauza Bavaria și Bavaria Italia⁹, care era pendinte la momentul formulării prezentei trimiteri preliminare de către Bundesgerichtshof.

36. Din moment ce Curtea a confirmat între timp, în hotărârea menționată¹⁰, validitatea Regulamentului nr. 1347/2001, iar instanța de trimitere nu a menționat niciun factor suplimentar care ar putea afecta validitatea acestui regulament, nu este necesar să se răspundă la a treia întrebare.

37. Celelalte două întrebări și subdiviziunile acestora urmăresc, în esență, să se stabilească dacă IGP „Bayerisches Bier” beneficiază de anterioritate în raport cu marca deținută de Bavaria, cu consecința că, în caz de conflict între aceste drepturi, marca poate fi anulată.

⁹ — Citată la nota de subsol 5.

¹⁰ — Citată la nota de subsol 5, punctul 115.

38. În continuare, vom examina cele două probleme care se ridică în această privință.

39. În primul rând și înainte de toate, este necesar să se identifice normele comunitare sau normele în temeiul cărora trebuie apreciată anterioritatea unei IGP înregistrate potrivit procedurii simplificate prevăzute la articolul 17 din Regulamentul nr. 2081/92 (denumită în continuare „procedura simplificată”) în raport cu o marcă, altfel spus, să se stabilească dacă dispoziția relevantă în prezenta cauză este articolul 14 alineatul (1) din Regulamentul nr. 2081/92 sau articolul 14 alineatul (1) din Regulamentul nr. 510/2006.

40. În al doilea rând, este necesar să se identifice care este data relevantă pentru a stabili dacă o IGP, înregistrată potrivit procedurii simplificate, constituie un obstacol la înregistrarea unei mărci date.

B — *Principalele argumente ale părților*

41. În prezenta cauză au depus observații scrise Bayerischer Brauerbund, Bavaria, guvernele german, elen, italian și olandez, precum și Comisia. Toate aceste părți, cu excepția guvernului italian, au fost de asemenea reprezentate la ședința din 10 iunie 2010.

42. Nu vom reda aici în detalii diversele argumente invocate de părți care – chiar dacă duc la rezultate similare – cuprind o gamă largă de abordări juridice ale problemelor ridicate. Vom prezenta doar succint răspunsurile propuse de părți la întrebările adresate.

43. În ceea ce privește întrebarea care este dispoziția comunitară ce reglementează relația dintre IGP și marca deținută de Bavaria, Bavaria, guvernele german și olandez și Comisia sunt, în esență, de acord că articolul 14 alineatul (1) din Regulamentul nr. 510/2006 nu este aplicabil unei IGP care a fost înregistrată potrivit procedurii simplificate. Majoritatea acestor părți este de părere că relația dintre IGP și marca deținută de Bavaria continuă să fie reglementată de articolul 14 alineatul (1) din Regulamentul nr. 2081/92, în versiunea sa inițială. Pe de altă parte, Comisia consideră că dispoziția relevantă în acest context este articolul 13 alineatul (1) din Regulamentul nr. 510/2006 coroborat cu articolul 14 alineatul (2) din același regulament.

44. În schimb, în opinia Bayerischer Brauerbund și a guvernelor italian și elen, anterioritatea unei astfel de IGP trebuie determinată prin referire la articolul 14 alineatul (1) din Regulamentul nr. 510/2006.

45. În ceea ce privește întrebarea care este data relevantă pentru stabilirea anteriorității unei denumiri înregistrate potrivit procedurii simplificate, părțile au propus mai multe date:

(i) data de la care denumirea vizată începe să fie protejată în temeiul dreptului național al statului membru de origine (Comisia și guvernul elen); (ii) data la care statul membru interesat depune cererea de înregistrare la Comisie (Bayerischer Brauerbund și guvernul italian); (iii) data la care toate documentele care ar trebui să figureze în această cerere de înregistrare sunt comunicate Comisiei (în contextul prezentei cauze, în opinia societății Bavaria, nu înainte de vara anului 1998); (iv) data de la care operatorii economici interesați ar putea lua cunoștință, prin participarea statului membru în procedura simplificată, de cererea de înregistrare (guvernul german) și, în sfârșit, (v) data publicării înregistrării (Bavaria și guvernul olandez).

C — *Apreciere*

1. Legislația aplicabilă

46. Mai întâi, ar trebui amintit că unul dintre principiile fundamentale ale dreptului mărcilor și, mai general, ale dreptului proprietății intelectuale este principiul supremației dreptului exclusiv anterior sau, mai larg, principiul „priorității conferite celui dintâi în

drept” în temeiul căruia titularul unui drept de proprietate intelectuală anterior poate, în caz de conflict, să invoce protecția împotriva unui drept de proprietate intelectuală subsecvent¹¹.

47. În ceea ce privește relația dintre DOP sau IGP, pe de o parte, și mărci, pe de altă parte, acest principiu se reflectă în normele specifice prevăzute atât de Regulamentul nr. 2081/92¹², cât și de Regulamentul nr. 510/2006 în legătură cu diversele situații de conflict menționate. Fiecare dintre aceste norme are obiective și funcții diferite și fiecare face obiectul unor condiții diferite¹³.

48. Primul caz de conflict este cel prevăzut la articolul 14 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2081/92 – ce corespunde articolului 3 alineatul (4) din Regulamentul nr. 510/2006 – între o DOP sau o IGP și o marcă anterioară atunci când, având în vedere renumele, notorietatea și durata utilizării mărcii, înregistrarea în cauză ar fi de natură să inducă în eroare consumatorul cu privire la identitatea reală a produsului. Într-o astfel de situație, marca anterioară este protejată astfel încât

trebuie să se refuze înregistrarea indicației sau a denumirii.

49. Al doilea caz de conflict este reglementat atât de articolul 14 alineatul (2) din Regulamentul nr. 2081/92, cât și de articolul 14 alineatul (2) din Regulamentul nr. 510/2006. Aceste dispoziții privesc situația în care utilizarea unei mărci anterioare se interferează cu protecția acordată unei DOP sau unei IGP în temeiul articolului 13 din regulamentele menționate. Aceste dispoziții consacră principiul coexistenței potrivit căruia, în anumite condiții, este permisă continuarea utilizării mărcii anterioare, în pofida înregistrării denumirii în conflict.

50. Al treilea caz de conflict, care face obiectul prezentei cauze și care este reglementat de articolul 14 alineatul (1) din Regulamentul nr. 2081/92 și de articolul 14 alineatul (1) din Regulamentul nr. 510/2006, este între o DOP sau o IGP anterioară și o marcă ulterioară, atunci când utilizarea acestei mărci ar conduce la una dintre situațiile descrise la articolul 13 din regulamentele menționate. Potrivit acestor dispoziții, protecția sau anterioritatea este conferită unei denumiri sau unei indicații anterioare, în sensul că cererea de înregistrare a mărcii în conflict trebuie respinsă sau, după caz, anulată. Existența unei DOP sau a unei IGP anterioare – astfel cum se prevede la aceste dispoziții – echivalează astfel cu un motiv de refuz al înregistrării mărcii în

11 — A se vedea în acest sens Hotărârea din 16 noiembrie 2004, Anheuser-Busch (C-245/02, Rec., p. I-10989, punctul 98).

12 — Următoarele puncte se aplică atât versiunii inițiale a articolului 14 din Regulamentul nr. 2081/92, cât și versiunii modificate prin Regulamentul nr. 692/2003 a acestui articol.

13 — A se vedea în acest sens, referitor la articolul 14 din Regulamentul nr. 2081/92, Hotărârea Bavaria și Bavaria Italia, citată la nota de subsol 5, punctele 117-123.

conflict prevăzut de dreptul mărcilor național și comunitar/al Uniunii Europene¹⁴.

51. În această privință, anterioritatea unei DOP sau a unei IGP în raport cu o marcă dată sau, altfel spus, momentul în cursul procedurii de înregistrare de la care o denumire, în eventualitatea unui conflict, poate împiedica înregistrarea unei mărci este definit la articolul 14 alineatul (1) din Regulamentul nr. 2081/92, în versiunea inițială, prin referire la data publicării prevăzute la articolul 6 alineatul (2), mai precis, data publicării de către Comisie a cererii de înregistrare și a informațiilor aferente. În schimb, atât articolul 14 alineatul (1) din regulamentul menționat, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul nr. 692/2003, cât și articolul 14 alineatul (1) din Regulamentul nr. 510/2006 fac, în esență, referire în această privință la data (anterioară) depunerii cererii de înregistrare la Comisie.

52. Punctul central al problemei cu care suntem confrunțați în prezenta cauză este acela că, prin referirea la „data publicării prevăzute la articolul 6 alineatul (2)” din Regulamentul nr. 2081/92, articolul 14 alineatul (1) din acest regulament, în versiunea inițială, nu este luat în considerare – oricare ar fi motivul – faptul că, în procedura simplificată, nu există nicio

dispoziție privind o astfel de publicare, în timp ce articolul 14 alineatul (1) din Regulamentul nr. 2081/92, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul nr. 692/2003, și articolul 14 alineatul (1) din Regulamentul nr. 510/2006 par compatibile *ratione materiae* cu procedura simplificată, deoarece se întemeiază pe data depunerii cererii de înregistrare la Comisie.

53. Această împrejurare nu poate schimba totuși faptul că nici articolul 14 alineatul (1) din Regulamentul nr. 2081/92, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul nr. 692/2003, nici articolul 14 alineatul (1) din Regulamentul nr. 510/2006 la care se referă prima întrebare nu sunt aplicabile *ratione temporis* relației dintre o IGP și marca în discuție.

54. În această privință, trebuie subliniat în primul rând că, potrivit unei jurisprudențe constante, principiul securității juridice impune ca, în lipsa unei dispoziții contrare exprese, orice situație de fapt să fie în mod normal apreciată în lumina normelor de drept existente la momentul când a apărut situația¹⁵.

55. Situația de conflict din acțiunea principală a survenit în legătură cu extinderea protecției brandului Bavaria în Germania în 1995. Această extindere trebuie avută în vedere pentru a se răspunde la întrebarea dacă indicația „Bayerisches Bier” – a cărei cerere

14 — A se vedea în această privință articolul 7 alineatul (1) litera (k) din Regulamentul (CE) nr. 40/94 al Consiliului din 20 decembrie 1993 privind marca comunitară (JO L 11, p. 1, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 146), astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 422/2004 al Consiliului din 19 februarie 2004 (JO L 70, p. 1, Ediție specială, 17/vol. 2, p. 2), și articolul 7 alineatul (1) litera (k) din Regulamentul (CE) nr. 207/2009 al Consiliului din 26 februarie 2009 privind marca comunitară (JO L 78, p. 1).

15 — A se vedea în acest sens, de exemplu, Hotărârea din 6 iulie 2006, Kersbergen-Lap și Dams Schipper (C-154/05, Rec., p. I-6249, punctul 42), și Hotărârea din 12 octombrie 1978, Belboubab (10/78, Rec., p. 1915, punctul 7).

de înregistrare ca IGP era depusă la acel moment în temeiul procedurii simplificate, dar nu era încă finalizată – se bucura deja de protecție sau, mai precis, de anterioritate în raport cu marca deținută de Bavaria, astfel încât protecția juridică a acestei mărci în Germania era exclusă și, în consecință, ar trebui retrasă.

56. Evident, înregistrarea și protecția denumirii „Bayerisches Bier”, inclusiv relația acesteia cu mărcile, erau reglementate la momentul producerii acestor împrejurări de Regulamentul nr. 2081/92, în versiunea inițială. Situația trebuie, așadar, să fie examinată în lumina acestei legislații.

57. Ar trebui adăugat că nu ne confruntăm în speță cu efectele viitoare ale unei situații survenite sub imperiul Regulamentului nr. 2081/92, în versiunea inițială, căreia i-ar fi aplicabilă, astfel cum s-a pronunțat Curtea în câteva cauze, o dispoziție nouă precum cea prevăzută la articolul 14 alineatul (1) din Regulamentul nr. 510/2006¹⁶.

58. Problema aici este mai curând dacă, la un anumit moment, o denumire dată trebuia considerată cronologic cea dintâi – și, prin urmare, prioritară în drept – în raport

cu o marcă cu care ar putea fi în conflict, cu consecința că situația în discuție constituie o situație consumată anterior intrării în vigoare a Regulamentului nr. 510/2006. Prin urmare, acest din urmă regulament nu poate fi aplicat retroactiv acestei situații sau unor drepturi dobândite înainte de intrarea sa în vigoare decât în măsura în care rezultă în mod clar din formularea, din finalitatea sau din economia sa că trebuie să îi fie atribuit un asemenea efect¹⁷.

59. Totuși, nu se sugerează acest lucru în Regulamentul nr. 510/2006, fiind insuficient în această privință ca denumirile deja înregistrate potrivit Regulamentului nr. 2081/92 să continue să fie protejate în temeiul Regulamentului nr. 510/2006, în conformitate cu articolul 17 din acest din urmă regulament și cu considerentul (19) al acestuia.

60. În sfârșit, trebuie subliniat că ar fi într-adevăr dificil să se susțină că o problemă atât de strâns legată de procedura simplificată, cum este problema protecției care trebuie conferite unei denumiri în raport cu o marcă pe durata acestei proceduri, ar trebui să fie reglementată de Regulamentul nr. 510/2006, în condițiile în care procedura simplificată însăși a fost deja abrogată prin Regulamentul nr. 692/2003.

16 — A se vedea în acest context, de exemplu, Hotărârea din 11 decembrie 2008, Comisia/Freistaat Sachsen (C-334/07 P, Rep., p. I-9465, punctul 43), și Hotărârea din 29 iunie 1999, Butterfly Music (C-60/98, Rec., p. I-3939, punctul 24).

17 — A se vedea în acest sens, de exemplu, Hotărârea din 29 ianuarie 2002, Pokrzeptowicz-Meyer (C-162/00, Rec., p. I-1049, punctul 49 și jurisprudența citată). În ceea ce privește principiile enunțate de Curte privind efectele în timp ale normelor juridice, a se vedea și Luarea de poziție pe care am prezentat-o la 10 noiembrie 2009 în cauza Kadzoev (C-357/09 PPU, Rep., p. I-11189, punctele 56-59).

61. Rezultă că articolul 14 alineatul (1) din Regulamentul nr. 510/2006 nu este aplicabil în prezenta cauză în care IGP a fost înregistrată în mod legal potrivit procedurii simplificate prevăzute la articolul 17 din Regulamentul nr. 2081/92, în versiunea inițială.

62. Problema momentului din cursul procedurii de înregistrare de la care o astfel de IGP poate împiedica înregistrarea în mod legal a unei mărci date trebuie, așadar, să fie soluționată prin referire la Regulamentul nr. 2081/92 și, în special, la articolele 14 și 17 din acesta, avându-se în vedere – în măsura în care răspunsul nu rezultă direct din textul acestor dispoziții – contextul, finalitatea și economia regulamentului din care aceste dispoziții fac parte¹⁸.

2. Data de la care o IGP care face obiectul procedurii simplificate poate împiedica înregistrarea unei mărci despre care se susține că intră în conflict cu aceasta

63. După cum s-a menționat deja, articolul 14 alineatul (1) din Regulamentul nr. 2081/92, care se aplică unor împrejurări precum cele din acțiunea principală în măsura în care

18 — A se vedea în acest context Hotărârea din 17 noiembrie 1983, Merck (292/82, Rec., p. 3781, punctul 12), și Hotărârea din 20 aprilie 2010, Federutility și alții (C-265/08, Rep., p. I-3377, punctele 18).

reglementează înregistrarea unei mărci în lumina protecției conferite denumirilor sau indicațiilor în temeiul acestui regulament, identifică – în orice caz, în privința denumirilor înregistrate potrivit procedurii normale – data publicării cererii de înregistrare a unei denumiri ca fiind data de la care nu mai este permisă înregistrarea unei mărci în conflict¹⁹.

64. Întrucât această dată nu este aplicabilă în cazul denumirilor a căror înregistrare se solicită potrivit procedurii simplificate, care nu implică publicarea cererii de înregistrare în sensul articolului 6 alineatul (2) din Regulamentul nr. 2081/92²⁰, întrebarea la care trebuie să se răspundă este următoarea: ce moment din cursul procedurii simplificate de înregistrare poate fi considerat, în sensul articolului 14 alineatul (1) din Regulamentul nr. 2081/92, ca având un rol similar acestei date?

65. În această privință, ar trebui să se aibă în vedere mai întâi că articolul 14 alineatul (1) și articolul 14 alineatul (3) din Regulamentul

19 — A se vedea în special punctul 50 de mai sus.

20 — Trebuie subliniat că textul Regulamentului nr. 2081/92 nu exclude *a priori* în niciun fel aplicarea articolului 14 alineatul (1) din acest regulament în cazul denumirilor înregistrate potrivit procedurii simplificate; în plus, nu ar fi conformă cu faptul că articolul 14 alineatele (2) și (3) din acest regulament a fost întotdeauna considerat aplicabil în contextul procedurii simplificate (a se vedea doar, de exemplu, Hotărârea Bavaria și Bavaria Italia, citată la nota de subsol 5, punctul 111 și urm.).

nr. 2081/92 sunt concepute astfel încât să constituie un obstacol la înregistrare²¹, cel dintâi la înregistrarea mărcilor și cel din urmă la înregistrarea denumirilor sau a indicațiilor, în timp ce articolul 14 alineatul (2) din Regulamentul nr. 2081/92 urmează o logică oarecum diferită întrucât prevede, în anumite condiții, conform principiului coexistenței, continuarea utilizării unei mărci anterioare, în pofida – și ulterior – înregistrării unei DOP sau a unei IGP cu care această utilizare intră în conflict.

articolul 14 alineatul (1) din Regulamentul nr. 2081/92 în privința procedurii normale de înregistrare – și anume data publicării cererii de înregistrare – este primul moment din cursul acestei proceduri în care înregistrarea unei denumiri sau a unei indicații aflată în derulare este adusă la cunoștința tuturor autorităților naționale competente în domeniul înregistrării mărcilor, precum și a terților și a operatorilor economici interesați, astfel încât acest fapt poate fi luat în considerare la înregistrarea mărcilor care pot intra în conflict cu aceste DOP sau IGP.

66. În al doilea rând, prin urmare, în timp ce articolul 14 alineatul (2) din Regulamentul nr. 2081/92 implică necesitatea unei analize *după înregistrare* din partea, printre altele, a autorităților și a instanțelor care trebuie să aplice dispozițiile în discuție, problema îndeplinirii condițiilor prevăzute la articolul 14 alineatul (1) și la articolul 14 alineatul (3) din același regulament trebuie analizată de autoritățile comunitare și naționale competente să aplice aceste dispoziții *înainte de înregistrarea* mărcii sau, respectiv, a DOP ori a IGP²².

68. În această privință, referitor la denumirile înregistrate potrivit procedurii simplificate, ar trebui subliniat că primul moment din cursul acestei proceduri în care toate aceste autorități comunitare și operatori economici pot lua cunoștință de înregistrarea unei denumiri care face obiectul acestei proceduri este publicarea în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* a înregistrării sale în temeiul articolului 17 din Regulamentul nr. 2081/92 coroborat cu articolul 15 din același regulament.

67. În al treilea rând, ar trebui remarcat în acest context că data la care face referire

69. În opinia noastră, având în vedere litera și spiritul dispozițiilor articolului 14 alineatul (1) din Regulamentul nr. 2081/92, această dată – respectiv data la care protecția acordată denumirilor înregistrate potrivit procedurii simplificate este făcută publică, pentru prima oară, la nivel comunitar – este cea care trebuie, așadar, considerată relevantă pentru stabilirea anteriorității acestor denumiri în

21 — A se vedea, în ceea ce privește articolul 14 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2081/92, Concluziile noastre prezentate în cauza Bavaria și Bavaria Italia, citată la nota de subsol 5, punctele 128, 129 și 152.

22 — A se vedea în acest context Hotărârea Bavaria și Bavaria Italia, citată la nota de subsol 5, punctele 118 și 119.

sensul articolului 14 alineatul (1) din acest regulament.

nu poate împiedica înregistrarea unei mărci înainte de publicarea înregistrării acestei IGP sau DOP.

70. Această interpretare se coroborează, în primul rând, cu considerații legate de modul în care ar trebui să funcționeze în practică aplicarea acestei reguli.

74. Potrivit unei jurisprudențe constante, principiul securității juridice impune ca o reglementare comunitară/a Uniunii să permită persoanelor interesate să cunoască cu exactitate întinderea obligațiilor pe care le instituie în sarcina acestora²³.

71. Astfel, ar trebui avut în vedere faptul că articolul 14 alineatul (1) din Regulamentul nr. 2081/92 prevede în primul rând, astfel cum rezultă în mod clar din primul paragraf al acestei dispoziții, un motiv de refuz al unei mărci a cărei înregistrare se solicită și doar în al doilea rând, astfel cum rezultă în mod evident din al doilea paragraf al acestei dispoziții, un motiv de revocare a respectivei mărci în eventualitatea în care a fost înregistrată cu încălcarea aceluiași obstacol la înregistrare.

75. Astfel, în Hotărârea Consorzio Prosciutto di Parma și Salumificio S. Rita care privea o DOP înregistrată potrivit procedurii simplificate, Curtea a statuat că, potrivit principiului securității juridice, o condiție specială cum este realizarea operațiunilor de tranșare și de ambalare a produsului vizat în regiunea de producere implică o obligație negativă pentru terți care, în consecință, nu le este opozabilă în acțiunea aflată pe rolul instanței naționale din moment ce nu le-a fost adusă la cunoștință printr-o publicitate adecvată sub forma legislației comunitare, cum este regulamentul de înregistrare în discuție în speță²⁴.

72. Totuși, autoritățile competente în domeniul înregistrării mărcilor nu sunt evident în măsură să țină cont de protecția conferită unei denumiri a cărei înregistrare a fost solicitată în temeiul acestui regulament și, în special, de motivul de refuz aferent decât dacă denumirea în cauză le-a fost supusă atenției anterior înregistrării unei mărci care poate intra în conflict cu această denumire.

76. Referitor la prezenta cauză, ar trebui remarcat că aceasta privește etapa sau măsura

73. În al doilea rând, în opinia noastră, din principiul securității juridice rezultă de asemenea faptul că solicitarea înregistrării unei denumiri în temeiul procedurii simplificate

23 — A se vedea în acest sens Hotărârile din 20 mai 2003, Ravil (C-469/00, Rec., p. I-5053, punctul 93) și Consorzio del Prosciutto di Parma și Salumificio S. Rita (C-108/01, Rec., p. I-5121, punctul 89), și Hotărârea din 1 octombrie 1998, Regatul Unit/Comisia (C-209/96, Rec., p. I-5655, punctul 35).

24 — Hotărârea Consorzio del Prosciutto di Parma și Salumificio S. Rita, citată la nota de subsol 23, punctele 91-96.

procedurală în contextul înregistrării unei indicații sau a unei denumiri potrivit procedurii simplificate care poate avea ca efect împiedicarea înregistrării unei mărci.

77. Astfel, evenimentul relevant în prezenta cauză implică în mod clar o obligație negativă pentru terții care formulează o cerere de înregistrare a unei mărci, în măsura în care această marcă poate intra în conflict cu denumirea vizată. Mai mult, autoritățile competente în domeniul înregistrării mărcilor au obligația de a refuza înregistrarea unor astfel de mărci.

78. În consecință, din moment ce în contextul procedurii simplificate numai înregistrarea DOP sau IGP este adusă la cunoștința terților sau a autorităților interesate printr-o publicitate adecvată, efectul de obstacol prevăzut la articolul 14 alineatul (1) din Regulamentul nr. 2081/92 poate fi definit, conform principiului securității juridice, numai prin referire la această măsură, iar nu prin referire la o măsură anterioară, precum depunerea unei cereri de înregistrare la Comisie.

79. Mai precis, în ceea ce privește cererea de înregistrare potrivit procedurii simplificate,

lipsa acestei publicități nu poate fi în mod evident compensată de faptul – profund irelevant – că, astfel cum au remarcat în mod corect unii dintre terți, potrivit unei jurisprudențe constante, instanțele naționale trebuie să se poată pronunța, conform cerinței protecției judiciare efective, cu privire la legalitatea unei cereri de înregistrare a unei denumiri, formulate în contextul procedurii simplificate de înregistrare²⁵.

80. De asemenea, considerăm că nu se poate susține faptul că – în privința operatorilor economici sau a cel puțin unora dintre aceștia – o publicare specifică a cererii de înregistrare în temeiul procedurii simplificate nu era necesară în sensul articolului 14 alineatul (1) din Regulamentul nr. 2081/92 întrucât, astfel cum prevede articolul 17 alineatul (1) din același regulament, cererea respectivă se întemeia oricum pe o denumire care se bucura deja de protecție juridică la nivel național și cu care operatorii economici trebuiau să fie deja familiari.

81. Deși este adevărat că aplicarea procedurii simplificate presupune, printre altele, ca denumirea a cărei înregistrare se solicită de către un stat membru să fie protejată în mod legal în acest stat membru sau să fie consacrată prin utilizare în statele membre în care

25 — A se vedea în acest sens în special Hotărârea din 6 decembrie 2001, Carl Kühne și alții (C-269/99, Rec., p. I-9517, punctele 57 și 58), și Hotărârea Bavaria și Bavaria Italia, citată la nota de subsol 5, punctul 57.

nu există un sistem de protecție²⁶, trebuie evidențiat că înregistrarea în temeiul acestei proceduri nu echivalează cu o simplă extindere la nivel comunitar/al Uniunii a protecției care exista deja anterior la nivel național²⁷.

protecții uniforme în cadrul Comunității/Uniunii a denumirilor geografice pe care le prevede²⁸.

82. Astfel, pe lângă diferența de întindere teritorială, întinderea protecției conferite unei denumiri sau unei indicații geografice în baza dreptului național poate fi semnificativ diferită și mai restrânsă decât – este efectiv cazul în speță – întinderea protecției conferite IGP sau DOP înregistrate în temeiul Regulamentului nr. 2081/92.

83. În consecință, existența sau, mai precis, publicarea unei denumiri de origine potrivit sistemului național de protecție nu poate fi invocată, în sensul articolului 14 alineatul (1) din Regulamentul nr. 2081/92, pentru a suplini lipsa de publicitate și de securitate juridică aferente cererii de înregistrare a acelei denumiri în temeiul procedurii simplificate.

84. În sfârșit, ar trebui subliniat că, potrivit unei jurisprudențe constante, Regulamentul nr. 2081/92 are ca obiect asigurarea unei

85. Dincolo de problemele de siguranță juridică pe care o astfel de abordare le-ar ridica în mod clar, apreciem că ar fi contrar protecției uniforme urmărite de sistemul instituit prin Regulamentul nr. 2081/92 să se prevadă că anterioritatea unei denumiri sau a unei indicații în sensul articolului 14 alineatul (1) din același regulament ar trebui determinată, în contextul procedurii simplificate – astfel cum au propus unele dintre părți –, prin referire la data la care denumirea în cauză a început să fie protejată în temeiul dreptului național al statului membru de origine sau, în lipsa unui sistem național de protecție, data de la care o denumire a fost consacrată prin utilizare.

86. Mai mult, această abordare nu are în vedere în mod suficient diferența susmenționată²⁹ dintre denumirile și indicațiile prevăzute de Regulamentul nr. 2081/92 și denumirile protejate la nivel național pe care denumirile și indicațiile se pot întemeia.

26 — A se vedea, de exemplu, Hotărârea din 25 iunie 2002, Bigi (C-66/00, Rec., p. I-5917, punctul 28).

27 — A se vedea în acest sens printre altele Hotărârea Consorzio del Prosciutto di Parma și Salumificio S. Rita, citată la nota de subsol 23, punctele 97 și 98.

28 — A se vedea în acest sens Hotărârea din 8 septembrie 2009, Budějovický Budvar (C-478/07, Rep., p. I-7721, punctul 107), și Hotărârea din 7 noiembrie 2000, Warsteiner Brauerei (C-312/98, Rec., p. I-9187, punctul 50).

29 — Punctele 80-82 de mai sus.

87. Având în vedere toate considerațiile care precedă, propunem să se răspundă la a doua întrebare că Regulamentul nr. 2081/92 trebuie interpretat în sensul că data publicării înregistrării este data relevantă, în sensul articolului 14 alineatul (1) din același regulament, pentru stabilirea anteriorității unei indicații geografice protejate care este înregistrată potrivit procedurii simplificate prevăzute la articolul 17 din acest regulament.

V — Concluzie

88. Prin urmare, propunem Curții să răspundă la întrebările adresate după cum urmează:

- „1) Articolul 14 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 510/2006 al Consiliului din 20 martie 2006 privind protecția indicațiilor geografice și a denumirilor de origine ale produselor agricole și alimentare nu este aplicabil în cazul unei indicații protejate care a fost în mod legal înregistrată potrivit procedurii simplificate prevăzute la articolul 17 din Regulamentul (CEE) nr. 2081/92 al Consiliului din 14 iulie 1992 privind protecția indicațiilor geografice și a denumirilor de origine ale produselor agricole și alimentare.
- 2) Regulamentul nr. 2081/92 trebuie interpretat în sensul că data publicării înregistrării este data relevantă, în sensul articolului 14 alineatul (1) din același regulament, pentru stabilirea anteriorității unei indicații geografice protejate care a fost înregistrată potrivit procedurii simplificate prevăzute la articolul 17 din acest regulament.”